

Národní park Congaree je největším a jedním z posledních lužních pralesů v Severní Americe. Nachází se v Jižní Karolíně a má rozlohu 10,743 ha, tj. 107,4 km². Congaree se stal národním parkem v roce 2003 (jako 57. v pořadí), a to díky kampani, která začala už v roce 1969. Stromy rostoucí v bažinách jsou jedněmi z nejvyšších v USA a zároveň tvoří jeden z nejvyšších opadavých lesů mírného pásu. Parkem protéká řeka Congaree, po níž získal park jméno. Zhruba 57 procent parku tvoří přírodní rezervace.

Tento příběh je inspirován skutečnými místy, nikoli skutečnou událostí.

„Musím s tebou mluvit. Chci se rozvést. Cítím k tobě odpor a navíc, musím se ti přiznat, ať z tebe nedělám idiota většího, než jsi. Už asi dva měsíce mám poměr s Jackem Moorem. Nevěděla jsem, že má v plánu vyštípat tě z tvého postu, ale upřímně? Je mi to úplně jedno.“

Není snadné vyrovnat se ztrátou dlouhodobého zaměstnání, kterému obětujete jedenáct let a dozvědět se v ten samý den, že hajzl, co má vaši výpověď na svědomí, zároveň píchá vaši ženu.

„Jack Moor, Jack Moor, ta nevděčná lstivá podlézavá svině. Do našeho řetězce nastoupil před pouhými třemi lety a než vděk za ty roky, co jsem ho učil, oplátí takto.“

To vše si Max promítá celý týden u jezera Moultrie u Nelson Hill, kde vlastní malou chatku, do níž prchnul před psychickým zhroucením z probíhajících událostí a aby promyslel, co dál.

Hlavní prioritou je pro Maxe získat do péče jejich syna Jeroma, kterému je pouhých šest let a rozloučení rodiny mu rozhodně neprospěje a o to víc, když ho odloučí od matky, což Max chápe, ale v hlavě má jen to, že té děvce nemůže vše jen tak projít. Syna navíc dokáže zajistit, ačkoliv ztráta zaměstnání tomu moc nepomůže, tak i přesto má Max jako úspěšný manažer obchodního řetězce Hardenbike dost velké úspory a dům ve městě Charlotte, ve kterém doposud spokojeně žili, pořídil Max ještě před tím, než nabyl manželství, takže se Rose může vrátit do svého kamrlíku, ze kterého ji Max vyhrabal.

Delší dobu cítil, že manželství moc neklape. Rose byla odtažitá, věčně neměla náladu s Maxem trávit čas, natož v posteli, což už teď dává smysl. Ale koho by napadlo, že se začne kurvit a rozvrátí rodinu? Už jen kvůli tomu dítěti! Max dobře věděl, jaké to je vyrůstat v rozvrácené rodině a ještě hůř bez rodiny. Otec od něj a jeho matky odešel, když mu bylo šest let. Jen tak se ztratil. Matka Maxovi řekla, že táta musel do práce a bude tam dlouho. Potom doufala, že chlapec zapomene. Po roce neustálých dotazů, kdy se táta vrátí a z finanční tísně matka v psychické slabosti a pod vlivem alkoholu spáchala sebevraždu. Co může být horší, než když sedmiletý syn najde matku v podkroví oběšenou na šňůře na prádlo? Naštěstí se Maxe ujal milý manželský pár, kterému osud nepřál, a nemohli mít vlastní dítě.

Max byl velice inteligentní dítě a ve škole pilný žák. Náhradní rodiče mu pomohli toho využít. Platili mu soukromé školy, což Max jako dítě moc neoceníl, ale doposud je jim za vše vděčný a oni jsou na syna dostatečně hrdí. I teď v těchto těžkých časech Max ví, že se na ně může spolehnout a že má jejich podporu v jakémkoliv rozhodnutí.

Týden utekl jako voda a Max už se cítí připraven postavit se všem nadcházejícím bojům s Rose. Věci sbalené a naložené, jen připravit chatu na to, že se tu zase nadcházejícího půl roku nikdo neukáže, až je mu to líto. Je to krásná útulná chata

na pláži, ve které by se dalo klidně přebývat, ale moc práce a málo času na odpočinek u vody.

„Hlavní jistič vypnutý, voda zastavená, okna zavřená a dveře zamčené. Můžu vyrazit“, říká si Max se vzdychem.

Před výjezdem kontaktoval rodiče, že k nim přijede a pokud možno přespí, což samozřejmě rodičům nevadilo. Jsou dvě hodiny odpoledne a cesta od jezera do Charlotte trvá nějaké tři hodiny a k tomu těžko říct, jak cesta půjde, takže jednat začne až ráno.

Cesta jde dobře. Provoz nijak hrozný, jen mírně poprchává, ale to Maxovi nijak nevadí. V rádiu zrovna hrají ploužák od Guns N Roses, což Maxe podpoří v myšlenkách, jak se tohle vůbec stalo? Zdánlivě fungující šťastná rodina, výborná pracovní pozice s ještě lepšími platovými podmínkami. Stačí okamžik, jeden nepřející člověk a všechno je pryč.

Od myšlenek Maxe odvedlo uvědomění, že je už delší dobu zakoukaný do medvěda visícího na zpětném zrcátku, kterého dostal od svého syna, díky čemuž nevěnoval pozornost řízení. „Nemysli, Maxi, nemysli!“ říká si z důvodu bezpečnosti na silnici a mírně se poplácává po tváři, až mu to přijde vtipné, mírně se pousměje a oči mu sjedou na kontrolku informující o nedostatku paliva.

Rozhodl se sjet z hlavní trasy, přece nikam nespěchá, a stavit se v Saint Matthews pro doplnění paliva a koupí něčeho k snědku, protože ze stresu neměl na jídlo ani pomyslení, proto dvanáct hodin nejedl.

Na pumpě snědl sendvič, koupil bagetu na cestu a vrátil se do vozu.

„Tak kudy domů? Pár mil zpět směr Orangeburg a budu zpět na své trase. Nebo hodina cesty severně po US 601 směr Camden a budu skoro doma“. Moc neváhal a vydal se na sever s plným žaludkem, plnou nádrží a poměrně lepší náladou těšíc se na syna.

Sotva minul loučící se značky Saint Matthews, začalo mu chrčít rádio. Mírně zpomalil, protože déšť sílil a podmínky k řízení se zhoršovaly. Konečně aspoň nějaká stanice začala hrát, sice to znělo na nějaké náboženské kázání, ale lepší než to ticho a šumění deště.

„Zdravíme Jižní Karolínu! Dnes bude na celém uzení déšť, teploty kolem 68 stupňů Fahrenheita. A teď dopravní nehody. Ve městě Columbia vjel muž 62 let do autobusové zastávky, tři zranění. Na silnici US 601 na mostě přes řeku Congaree narazil mladý muž do betonových svodidel, na místě podlehl svým zraněním. Silnice bude několik hodin uzavřena. A teď ze světa...“ Max okamžitě zbystril a ihned mu došlo, že nehoda je přímo na jeho trase. Zastavil u krajnice, aby se podíval, zda jde místo nehody objet. Ani ho nenapadlo, že by se mohl vrátit, což by stále znamenalo dřívější návrat domů. Přece jen ho tam nečekalo nic dobrého a tak nějak podvědomě toužil po nějakém dobrodružství. Rozhodl se vydat po státní silnici SC 419, která navazovala na státní silnici S-9-25 směřující

do historického místa Fort Motte. Když dorazil do cíle, zjistil, že zde hlavní silnice končí a větví se do malých slepých uliček.

Mírně naštvaný Max zastavil motor a vystoupil rozhlížeje se po nějakém člověku, kterého by se zeptal na cestu. Oblékl si bundu kvůli stále přetrvávajícímu dešti s tím, že se tu porozhlédne a zkusí někoho najít. Pomalým krokem vyrazil do jedné z ulic. Na dohled ani noha. Fort Motte hrálo velkou roli za Americké revoluční války v roce 1780, kdy bylo obsazeno Brity a tak Max i trochu doufal, že spatří nějakou historickou památku, ačkoli místo působilo jako malá pustá vesnička.

„Halo?! Co to bylo? Slyšíte mě? Chtěl bych se jen zeptat, zdali je tu jiná cesta přes řeku, než most hlavní silnice. Stala se tam nehoda, víte?“ volal Max na něco, co se zdálo, že ho z dálky pozoruje. Zpoza rohu se vybelhal starý velice špinavý, zarostlý muž a ukázal směrem do jedné z ulic. Max byl trochu na pochybách, ale raději už se nevyptával, poděkoval a pomalu se začal vracet k autu doufajíc, že ještě někoho potká a se směrem trasy se ujistí. Než nastoupil do auta, naposledy se rozhlédl. Připadal si mírně zmatený, bylo mu zvláštní, co se právě odehrálo a proč tu sakra nikdo není?

Zakoukal se do ulice, kterou mu podivný muž poradil a rozmýšlel, jestli se tudy vydat, či nikoli. Při rozmýšlení koukl do mapy a opět se nestačil divit. Cesta, která mu byla doporučena, byla celou dobu znázorněna na mapě. Stále rovně až k lesu a podél něj asi míli po lesní cestě, která ho dovede zpět na hlavní cestu za místem nehody.

Max nad tím mávnul rukou a nezatěžoval se dojmem, že trasa před tím na mapě nebyla. Věděl, že psychicky není úplně ve formě. Nastartoval a vyrazil.

Hned po vyjetí do ulice měl pocit, že je na polní cestě. Vozovka samý výmol a místy místo asfaltu šterk. Max se pousmál a říkal si, jaká cesta ho asi čeká podél lesa. Ulice se rychlostí kroku zdála nekonečná. Signál rádia v těchto končinách slábl, ale Maxe nijak netížilo, že neuslyší celý příběh o Kristu a jeho výpravách.

Uvědomil si, že už aspoň hodinu nepomyslel na to, co ho v cíli čeká a to v hlavě neměl celý týden u jezera nic jiného. Najednou měl pocit, že má víc síly a odhodlání za svého syna bojovat, což mu velice zvedlo náladu, až začal rýpavě komentovat příběh Krista v signálem čím dál více slábnoucím vyprávění. Navíc les už byl nadohled, tudíž brzy na hlavní cestě a hurá domů. Ovládaly ho jen mírné obavy z píchnutí kola nebo zapadnutí, jelikož věděl, že nejbližší vsi se pomoci nedohledá, natož schopného mechanika.

Cesta se mírně stáčí do lesa, ačkoliv na mapě se zdá, že vede podél něho, ale to Maxe nerozhodí a jede dál po své cestě. Přírodu má velice rád a ve městě jí má nedostatek, tudíž je za les vděčný. Rádio přestalo hrát a tak ho Max vypíná. Nervozita stoupá kvůli sílícímu dešti a mírné mlze.

Na bahnité lesní cestě se vytváří menší potůčky, které můžou zakrýt ostrý předmět, nebo cokoli ke zkomplikování cesty, nedej bože ke kolizi. Max si je jistý, že už ujel alespoň dvě míle, ale konec lesa nikde, ačkoliv podle mapy již měl být kousek od hlavní cesty. Měl pocit, že les houstne. Déšť svoji intenzitu nezměnil, za to mlha sílí a je vidět maximálně čtyři yardy před sebe.

„To snad ne! Jak tu zastavím, tak se odtud nevyhrabu!“ děsí se Max při ostrém pohledu do mlhy, kde je v dáli vidět blikající výstražná světla. Mírně zpomalil a dojel ke stojícímu vozidlu. Zastavil kus za ním, zatáhl ruční brzdu s tím, že počká, až se auto před ním rozjede. Prstem cvrnkl do medvěda na zrcátku a natáhl se pro vodu položenou na zadním sedadle. Během pití pročítal mapu a pátral, kde se stala chyba. Zvedl hlavu a podíval se na stále stojící auto před ním, při čemž mu došlo, že má auto možná nějakou poruchu a že by se mohl jít ze slušnosti zeptat a nabídnout svoji pomoc, ale venku neviděl nikoho, kdo by se snažil možnou poruchu opravit a navíc, nechtělo se mu do toho deště a bláta. S úsměvem se ujistil, že má řidič před ním stejný problém a taky pátrá v mapách.

Když už se mu čekání zdálo dlouhé, mírně poklepal na klakson a čekal nějaký signál od řidiče stojícího vozidla. Nic se neděje. Max si rozhořčeně obleče ještě mokrou bundu z vycházky po Fort Motte a zastaví motor. Otevřel dveře auta a hned při prvním kroku nabral bláta až po kotník, což k náladě moc nepomohlo. Zabouchnul dveře a pomalu se přibližoval, k vozidlu předním, koukajíc do země, aby naplánoval své kroky a nevyválel se v blátě celý. Čím více se přibližoval k předním stojícímu autu, zjišťoval, že před oním vozidlem stojí další vozidlo na výstražných světlech a před ním další a další. Mlha mírně povolila a bylo lépe vidět. Uvědomil si, že stojí v koloně, což by nikoho nenapadlo, že v lese může vzniknout kolona. Došel k prvnímu vozu, zaklepal na okénko stále koukajíc dopředu na nekončící řadu vozidel. Nic se nestalo a tak nahlédl do vozu na místo řidiče a zjistil, že je vůz prázdný. Zaražený Max se rozhodl zkusit štěstí u druhého vozidla. Brodíc se blátem na kost promoklý přichází k dalšímu vozidlu, u kterého zjistil, že je taky prázdné. „To si ze mě někdo dělá srandu?“

Pokračoval v cestě na začátek kolony hledajíc nějakého člověka, který mu objasní, co se na místě stalo a kde všichni jsou. Asi u pátého prázdného vozu začal zvažovat, jestli se nemá vrátit do svého vozu a pokusit se otočit a vrátit se zpět do Fort Motte. Zastavil a rozhlédl se. Všiml si, že druhé vozidlo před ním stojí v zatáčce a vidí z něj jen zadní část. Rozhodl se dojít alespoň do zatáčky a poté se vrátit.

Když došel do zatáčky, uviděl spadlý mohutný strom přes cestu, čímž získal alespoň odpověď na to, proč tu auta stojí, ale nechápal, kde všichni jsou.

„Haló? Je tu někdo? Haló!“ Jen šum silného deště, nic víc neslyšel. Zkusil vzít za kliku dveří řidiče vozidla, u kterého právě stál, a bylo odemčeno. Nahlédl dovnitř a zaujala ho peněženka ležící na sedadle, nic jiného v autě nebylo. Vzal peněženku

do ruky, rozhlédl se po okolí a otevřel ji. Z peněženky na zem vypadla fotografie, rychle se pro ní ohnul, aby nezmokla, nebo se na vždy neztratila v blátě.

Na fotografii byla afroamerická rodina, nejspíše otec, žena a syn zhruba stejně starý jako Jerome.

„Kam jen jste se poděli? Kam se všichni poděli?“ Vrátil fotografii do peněženky a peněženku zpět na sedadlo, odkud jí vzal. Zavřel dveře a vracel se ke svému vozu. Po cestě zkoušel kliky všech vozidel v koloně a k údivu všechny dveře byly odemčené. Max byl v šoku a poměrně vyděšený. Vrátil se do svého auta, sundal si bundu a vytočil tísňovou linku.

„Tísňová linka, jak vám můžeme pomoci?“

„Dobrý den, Max Davis. Sjel jsem z hlavní silnice, přes Fort Motte jsem vjel do lesa, kde jsem narazil na kolonu prázdných vozidel, nikdo tu není, je tu spadený strom.“

„Pane Davisi, není vám rozumět, můžete mi zopakovat co se děje? Slyšela jsem, že jste v lese.“

„Je tu kolona, hrozný slejvák, nikde ani noha a vůbec nevím, kde jsem!“

„Pane Davisi, vůbec vám neroz...“ a dále Max uslyšel jen signál ztráty spojení.

„Do prdele! To si někdo dělá srandu! Hlavně klid Maxi, někde se otočíme a vrátíme se na hlavní silnici“, uklidňoval se Max a pomalu začal couvat. Naštěstí to bylo z mírného kopce, takže se nemusel bát zahrabání při rozjíždění. Brzy našel místo k otočení, což ho mírně potěšilo a z opět sílící mlhy a stále silného deště měl i nadále obavy. Míle pryč a konec lesa nikde. Špatná viditelnost nedovolila posoudit, jestli zhruba tudy Max jel.

Najednou Max uviděl něco, co vidět opravdu nechtěl. Konec silnice končící v hustém křoví, už v tak hustém lese. Zastavil a rozmýšlel co dál.

„Signál žádný a kde jsem špatně odbočil, či neodbočil absolutně nevím. Vždyť sakra ani nevidím tu cestu, kterou jsem teď přijel!“ Max měl jasno, dál musí po svých. Zastavil motor a prosoukal se na zadní sedadla, jedno sklopil a začal z kufru vytahovat vše, co bude potřebovat a co by se mu mohlo hodit na cestu. Věřil, že nebude daleko od pomoci. Oblékl se do suchého oblečení, do batohu uložil náhradní obuv, vodu včetně dalších důležitých věcí, do kapsy strčil mobil a peněženku. Zamkl auto a vyrazil.

Snažil se jít, odkud přijel, ale najednou se to opravdu nezdálo jako cesta, až se divil, že tak daleko dojel. Po chvíli měl bláto až po kolena, což už mu bylo jedno. Chtěl už být pryč z toho všeho doma se svým synem. Zase přicházely myšlenky, jak se to všechno stalo a proč právě jemu. Vše jen kvůli Rose, před kterou ho varoval jeho pěstounský otec, který ji nikdy neměl v oblibě. Ale Max mladý, hloupý a zamilovaný neposlech rady. Rose šla zjevně od začátku po svém úspěchu, jen pro své štěstí a mladý nadějný manažer se jí náramně hodil k tomu, aby se měla dobře a byla zajištěná. Max i přesto nelituje svých chyb s Rose, protože bez ní by nebyl syn Jerome, kterého nadevše miluje.

